

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

FA 906/18
D
'S-GRAVENHAGE, 25 Januari 1950.
Javastraat 68
U

No. 77157

Bijl.: een

Betr.: Partijconferentie C.P.N.

G E H E I M.

Hiermede heb ik de eer Uwer Excellentie aan te bieden een beschouwing over de op 23 en 24 December 1949 te Amsterdam gehouden besloten conferentie van de Communistische Partij Nederland.

Dit rapport is eveneens toegezonden aan de Commissarissen van de Koningin.

Ik moge U verzoeken de inhoud van het rapport te willen beschouwen als uitsluitend bestemd te Uwer persoonlijke informatie.

BEI HET HOOFD VAN DE DIENST

Aan:
Z.E. de Minister-President,
Z.E. de Min.van Binnenlandse Zaken,
Z.E. de Min.van Buitenlandse Zaken,
Z.E. de Min.van Sociale Zaken.

Mr. L. Einthoven.

PARTIJCONFERENTIE C.P.N.
23 en 24 December 1949 te Amsterdam.

Door het Partijbestuur van de Communistische Partij Nederland werd op 23 en 24 December 1949, te Amsterdam een strikt besloten partijconferentie gehouden, welke als grondslag diende ter voorbereiding van het a.s. tweejaarlijkse partijcongres, te houden in Februari 1950 te Rotterdam.

De verslagen, resolutie en algemene beschouwing in het dagblad "De Waarheid" gepubliceerd, aangevuld met dezerzijds binnengekomen berichten, omtrent voorbereiding, deelname en achtergrond te dier zake, bezien zowel uit algemeen politiek-, dan wel uit intern-organisatorisch gezichtspunt, geven ruimschoots aanleiding de aldaar besproken vraagstukken aan een nadere beschouwing te onderwerpen.

ALGEMEEN.

"De Waarheid" betitelde in haar publicaties deze conferentie als "een belangrijke gebeurtenis worde Arbeidersbeweging". Alhoewel deze qualificatie door de gemiddelde Nederlandse arbeider - voor zover hij dan kennis mocht dragen van het verhandelde op deze conferentie - moeilijk zal worden aangevoeld, is zij niettemin voor de communist van grote betekenis geweest.

Het is gebleken dat door het Partijbestuur kort voor deze conferentie aan een zeker districtsbestuur (waarschijnlijk aan alle districtsbesturen) een schrijven werd gezonden, waarin de leden in kennis werden gesteld van enige beslissingen en aanwijzingen welke ter conferentie ter sprake gebracht werden.

Aangenomen kan worden, dat deze onderwerpen een punt van bespreking hebben uitgemaakt op de districtvergaderingen, waarbij slechts de vertrouwde partijgenoten aanwezig waren. Toen dan ook naar deze conferentie, per district, enige aangewezen "werkers", d.w.z. loyale partijgenoten - in totaal ongeveer 240 personen - gezonden werden, stond bij voorbaat vast, dat tegen de inleider, de algemeen partijsecretaris Paul (Saul) de Groot, geen oppositie zou worden gevoerd en dat "De Waarheid" terecht kon schrijven, dat

"de conferentie na een met grote aandacht beluisterde
"inleiding van P. de Groot en breedvoerige discussie
"een resolutie met algemene stemmen goedkeurde."

De onbarmhartige critiek van de algemeen secretaris op beleid en activiteit van bestuurders en leden, vermocht geen enkel woord van protest te doen opklinken. Nagenoeg alle afgevaardigden erkenden, terecht of ten onrechte, op de typische communistische wijze van zelfcritiek de hun aangewezen tekortkomingen.

In deze conferentie werd eensdeels een terugblik geworpen op de ontwikkeling van de partij en de door haar gevolgde politiek van de laatste jaren en anderdeels werden enige plannen ontvouwd, welke er op duiden dat een wijziging op organisatorisch gebied en in het politiek beleid aanstaande is.

Alhoewel toon en atmosfeer niet afweken van die welke op andere communistische bijeenkomsten plegen te worden gehoord en aan gevoeld, kan worden vastgesteld, dat op deze conferentie een wel zeer openlijke getuigenis werd gegeven van de slechte positie waarin de partij en de exploitatie van haar dagblad "De Waarheid" verkeert. Voorts dat op scherpe wijze stelling werd genomen tegen het regeringsbeleid, voornamelijk ten aanzien van de loon- en prijspolitiek, aansluiting bij de Westerse mogendheden, aanvaarding van de Marshall-hulp en militaire bijstand uit de Verenigde Staten, etc.. Ter verbreiding van de communistische vredesactie moet gestreefd worden naar het betrekken van steeds nieuwe kringen van de arbeidsklasse, in het bijzonder de arbeiders van de P. v. d. A. en het N.V.V., de Katholieke en christelijke arbeiders, hetgeen als mogelijk werd voorgesteld, door het stellen van eisen op materieel gebied, welke met de strijd voor de vrede ten nauwste verbonden moeten worden.

Tenslotte dat van de leden een grotere strijdvaardigheid wordt geëist en dat maatregelen zullen worden genomen tegen allen, die een defaitistische-, reformistische- of Titoïstische houding aannemen, dan wel geen of onvoldoende geloof hebben in eigen kracht, in die van de vredessaanhangers, of in die van de vredespolitiek van de Sowjet-Unie.

Een ledenwerfactie en Waarheid-abonnéerving werden aangekondigd.

De onderwerpen, ter sprake gebracht in de rede van de inleider, in de daarop gevolgde discussie en samengevat in de resolutie zijn de volgende:

1. Internationaal.

Onderschrijving van de resolutie, welke aangenomen werd op de jongste zitting van het Kominform, welke o.a. inhield de veroordeling van de diverse Westerse bondgenootschappen, met afwijzing van de Marshallhulp en daarmee tevens de politiek der Verenigde Staten en die van de met haar samenwerkende landen, met inbegrip van Joego-Slavië en derhalve ondersteuning van de vredespolitiek van de Sowjet-Unie.

a. De (welwillende) houding ten opzichte van de "Duitse Volksrepubliek";

b. Herhaling van de internationaal-communistische uitspraak: "dat de Nederlandse arbeidersklasse nooit of te nimmer oorlog zal voeren tegen haar medearbeiders en strijders van de Sowjet-Unie";

c. Versterking van de internationale vredesgedachte teneinde een derde wereldoorlog (veroorzaakt door "handlangers van Amerika") te voorkomen.

2. Nationaal.

- Afkeuring van het regeringsbeleid, hetgeen tot uiting kwam in:
- a. Deelneming van Nederland aan de diverse bondgenootschappen, aanvaarding van de Marshall-hulp, "slaafse onderwerping aan Amerika", steun aan het "West-Duitse fascisme, alsmede door een vijandige politiek jegens de Sowjet-Unie en de volksdemocratische landen.
 - b. Deelneming aan de "oorlogsvoorbereiding" met behulp van de Verenigde Staten van Amerika.
 - c. De invoering van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en de totstandkoming van de uitvoeringswetten op de burgerlijke staat van beleg.
 - d. De verlaagde levensstandaard en de te gering geachte compensatie door middel van de 5% loonsverhoging.

3. Partijorganisatie.

- a. Constatering van ledenverlies;
- b. Idem van Waarheid-abonné's;
- c. Idem van de aanwezigheid in de partij van defaitistische, reformistische en Titoïstische elementen;
- d. De organisatie van de partij dient te worden verbeterd;
- e. De scholing is te theoretisch bevonden.

4. Partijtactiek.

- a. De activiteit en strijdvaardigheid vooral in de grote bevolkingscentra schiet te kort;
- b. Het bedrijfswerk dient te worden verbeterd;
- c. Te geringe popularisatie van de vredesbeweging;
- d. Inleiding tot de a.s. verkiezingen van de Provinciale Staten.

Ad 1 Internationaal.

Het behoeft geen betoog, dat de Communistische Partij Nederland, krachtens haar loyale instelling ten opzichte van de Sowjet-Unie, de resolutie, opgesteld in de jongste zitting van het Kominform, critiekloos onderschrijft en deze als richtsnoer gebruikt bij de bepaling van haar politieke gedragslijn. De C.P.N. zal dan ook niet nalaten, meer nog dan voorheen, haar aanhangers en zo mogelijk ook buitenstaanders er van te doordringen, dat de huidige regeringspolitiek een bedreiging voor de vrede vormt.

- a. De C.P.N. onderstreepte in deze conferentie haar reeds ingenomen standpunt, nl. te strijden voor de vrede, door de gebruikelijke eenzijdige veroordeling van de "oorlogs"-politiek der Westerse mogendheden, met inbegrip van de Verenigde Staten. Derhalve Sowjet-Rusland met de haar omringende volksdemocratieën, alsmede het bevrijde China als de vredeskrachten pur sang aanwijzend.

Nu "de democratische Duitse Volksrepubliek" haar plaats in de rij van de volksdemocratieën heeft ingenomen en daarmee het Vredesfront versterkt heeft, dient de C.P.N. bij haar aanhangers de aanvankelijk door haar zelf opgeroepen en thans nog bestaande,

begrijpelijke weerstand te overwinnen, welke het erkennen van deze "Duitse" staat als vredesmogendheid nu eenmaal in de weg staat.

Behalve dat de conferentie opmerkelijke aandacht aan dit onderwerp besteedde, poogde "De Waarheid" door het plaatsen van o.a. een artikel ter grootte van een 1/4 pagina deze gedachte bij voorbaat ingang te doen vinden (7. 24.12.1949).

b. De uitspraak dat "de Nederlandse arbeidersklasse" nooit of te nimmer oorlog zal voeren tegen haar medearbeiders en strijdnemers van de Socialistische Sowjet Unie is slechts een herhaling. Regeer- noeg alle zusterpartijen uitten zich op een dergelijke wijze. Er moege, wellicht ten overvloede, op gewezen worden dat deze aandui- ding in werkelijkheid geen positieve inhoud heeft. Het leek de C.P.N. om tactische redenen beter in dit geval de onpersoonlijke aanduiding "de Nederlandse arbeidersklasse" te gebruiken, welke benaming zij overigens gaarne zou zien als een synoniem voor communistische partij.

Niet ontkend kan worden, dat een dergelijke uitspraak gevaarlijk is, daar zij door de gemiddelde communist ter gelegener tijd tot het doen van onberaden stappen zou kunnen leiden.

Deze uiting vormt o.a. de grondslag voor de formering van een 5e colonne.

c. De C.P.N. stelt in haar resolutie - hierbij Malenkow citerende - vast:

"Een derde wereldoorlog zal niet slechts tot het graf
"van afzonderlijke kapitalistische staten, doch van
"het gehele wereldkapitalisme worden".

Niettegenstaande het communisme hier dus zijn uiteindelijke doel ge- formuleerd ziet en de overtuiging heeft als overwinnaar uit het strijperk te treden, wil zij het-blijkens haar propoganda - niet op het uitbreken van een derde wereldoorlog laten aankomen.

Dientengevolge wordt in de buitenlandse politiek van de volks- democratische staten elke handeling, welke gericht is op de ver- sterking van de economische en militaire kracht van de "kapitalis- tische" wereld, uitgelegd als een oorlogshandeling gericht tegen de arbeiders in het algemeen en tegen de Sowjet-Unie in het bij- zonder. Deze mening ingang te doen vinden is ook voor de C.P.N., als instrument van het internationale communisme, te beschouwen als primaire taak.

Teneinde herstel en versterking van de economische en militaire positie in de "kapitalistische" landen tegen te gaan, dient de massa in beweging te worden gebracht.

In de niet communistische pers zijn enkele vage berichten

verschenen , waarin met vrij grote stelligheid werd gesproken over door het Kominform bevolen stakingen in de West-Europese havens, welke omstreeks Februari 1950 zouden moeten uitbreken. In dit verband noge gewezen worden op het besluit van de Federatie van Franse havenarbeiders, geen oorlogsmateriaal bestemd voor Frankrijk te zullen uitladen, de oproep van de Franse zeelieden te weigeren dit materiaal te verschepen, alsmede op overeenkomstige verklaringen en oproepen uit Italië, Duitsland (Hamburg) en voor wat Nederland betreft op die van het Rotterdamse Haven-Vredescomité.

Gezien het feit, dat - en zulks geldt in hoge mate voor de Nederlanders - de arbeiders voor een ideologisch doel slecht in beweging te krijgen zijn, wordt eveneens internationaal de bevrediging van materiële behoeften gekoppeld aan de vredesgedachte, onder de leuze "Vrede en Brood".

Hierin is de mogelijkheid gelegen de arbeidersrust te verstoren, met alle gevolgen van dien.

Paul de Groot zeide dit, in zijn beantwoording op de gevolgde discussie, op deze wijze:

"Door een spreker is gezegd, dat de strijd voor het loon
"tevens een strijd is voor de vrede. Hier mag geen begrips-
"verwarring ontstaan. De economische strijd is op zichzelf
"nog geen strijd voor de vrede. Zij richt zich weliswaar
"tegen de gevolgen van de bewapening voor het levenspeil
"der werkers, maar het is de taak van onze partij de ar-
"beiders hiervan bewust te maken en hun strijd om het loon
"met de doeleinden van de strijd voor de vrede te verbinden
"en zo op een hoger plan te brengen."

Handelden vorenstaande regelen over het internationale aspect van de vredesactie, de betekenis hiervan in nationale zin wordt behandeld in punt 4 onder d.

Ad 2 Nationaal.

a. De deelneming aan de internationale communistische vredesbeweging brengt voor de C.P.N. - zo zij zich niet reeds op andere gronden niet afwijzend zou betonen - vanzelfsprekend een radicale veroordeling van het door de Nederlandse regering op nationaal- en internationaal gebied gevoerde beleid met zich mede.

In de resolutie wordt slechts gesproken van "de reactie", "welke Nederland drijft naar een misdadig en noodlottig oorlogsavontuur. Zij heeft ons land zijn zelfstandigheid ontstolen en "het tot een vazal van Amerika gemaakt". Ook hier de onpersoonlijke uitdrukking "de reactie" terwijl in feite hiermede de regering bedoeld wordt.

Met een zekere voldoening werd verwezen naar het partijcongres

van 1946, waarin toen al het "oorlogskarakter" van het Marshall-plan besproken werd.

"Sinds die tijd", aldus Paul de Groot, "nemen de voorbereidingen tot oorlog van de reactie steeds grotere omvang aan. Het partijbestuur heeft op zijn laatste zitting in begin Augustus reeds op het groter worden van de oorlogsdreiging gewezen. Thans moeten wij dit onderstrepen, om onze partij en iedereen in Nederland voor illusies te behoeden alsof het oorlogsgevaar zou zijn verminderd."

b. Met betrekking tot het Nederlandse aandeel in de "oorlogsvoorbereiding" zeide Paul de Groot:

"In ons eigen land is de reactie, met de P. v. d. A.-leiders aan het hoofd, bezig Nederland in een oorlogsavontuur te drijven. Het blijft niet bij woorden. Ik wijs er op, dat oorlogsbedrijven als de Hoogovens, Fokker e.a. met de hulp van Marshall-dollars worden uitgebreid en een enorm bewapeningsprogramma wordt uitgevoerd."

De simpele opsporing van deze feiten zou niet beantwoorden aan de communistische tactiek, indien niet werd gezegd, dat ook deze "oorlogsdrijving" een directe aanslag op de positie van de arbeiders betekent. De Groot zou schromelijk te kort zijn geschoten in zijn taak van communistisch agitator, nl. de massa in beweging trachten te brengen. De partij dient daarbij als stoottroep te fungeren, overeenkomstig de Leninistische opvatting.

c. Hij deed dit in de volgende bewoordingen:

"Aan deze oorlogsvoorbereiding gaat gepaard een verscherpte koers tegen de arbeidersbeweging en de democratie. Men tracht het Hitler-spel te herhalen. Ook Hitler heeft eerst de communistische partij aangevallen, de arbeidersbeweging vernietigd, om dan de oorlog te beginnen. Men tracht de arbeidersklasse te knevelen door middel van de P.B.O., men bereidt de uitvoeringswetten op de burgerlijke staat van beleg voor die feitelijk elk ogenblik de invoering van de fascistische dictatuur in ons land mogelijk maken."

d. Vervolgens beschrijft hij de onstandigheden, waaronder de strijd voor de vrede moet worden aangepakt. Hij zeide:

"Ten behoeve van de oorlogsvoorbereiding worden grote lasten op de arbeiders, de kleine boeren en de middenstand gelegd. Dit geschiedt vooral door indirecte middelen: door stijgende prijzen, dalende koopkracht, verhoogde lasten."

Begrijpelijk is dat de bekende motieven zijn aangegrepen om aan te tonen, dat het met de Nederlandse arbeider slecht gesteld is; zoals:

1. De onvoldoende geachte loonsverhoging van 5%, in verband met de verhoogde prijzen; derhalve handhaving van de door de P.V.C.

- gestelde eis van 10%.
2. Toeneming van het aantal werklozen, door vermindering van de koopkracht en verder doorgevoerde rationalisatie in de industrie en mechanisatie in de landbouw.
 3. Nieuwe poging tot onderdrukking van Indonesië door de besluiten van de Ronde Tafel Conferentie.

Dat de C.P.N. deze en verder aanwezige motieven gaarne zou aangrijpen om een langdurige en ernstige verstoring van de arbeidsvrede te veroorzaken ligt voor de hand. Bij overweging van beslissingen dienaangaande zal zeker in aanmerking dienen te worden genomen de geringe strijdbaarheid harer leden en het ontstellend gebrek aan politiek geschoold kader.

Indien de partijleiding, mogelijk in opdracht van het Wominform, zou oordelen, dat de tijd rijp is voor een algemene staking, zal het onder de huidige omstandigheden, zeer de vraag zijn of de C.P.N. het zal wagen een oproep daartoe te laten uitgaan. Waarschijnlijker lijkt in dat geval een proclamatie tot staking door een instelling als bijv. het Rotterdamse heven-vredescomité of een groep arbeiders aan een bepaald bedrijf, waar de partij veel invloed heeft, met verder geleidelijke uitbreiding. Zelfs ook dan wordt de mogelijkheid, dat een staking algemeen of langdurig zou zijn dezerzijds vrij gering geacht..

Behalve dat men voorts rekening moet houden met de a.s. Statenverkiezingen, heeft de C.P.N. ook nog de handen vol met interne zorgen, zoals uit het volgende moge blijken.

Ad 3 Partijorganisatie.

a. In de resolutie wordt het ledenverlies "verontrustend" genoemd. Alhoewel dezerzijds geconstateerd wordt, dat het ledental sinds 1947 zich in snel dalende lijn beweegt, is het voor de eerste maal in de naoorlogse geschiedenis van de C.P.N., dat op een dergelijke wijze in een openlijke publicatie het ledenverloop werd aangegeven. Ook thans werd het ledental niet gepubliceerd. Onderstaande tabel moge een inzicht geven in de geschatte getalsterkte der leden.

	begin 1947	einde 1948	einde 1949
Totaal aantal	53.000	40.000	33.000
Distr. Amsterdam	20.000	17 à 18.000	13.000

Niettemin zeide P. de Groot:

"Wanneer wij ons afvragen, of ledenverlies in overeenstemming is met de politieke invloed van onze partij, dan moeten wij antwoorden: Neen. In Amsterdam b.v. zijn wij in stemmen-aantal gelijk gebleven bij de Gemeenteraadsverkiezingen, of zelfs nog iets vooruitgegaan. Het rode Amsterdam is rood gebleven, misschien is de kleur nog feller geworden."

Als eerste eis werd gesteld vóór het Februari-congres het ledental met 20% op te voeren. Het heeft aanvankelijk in de bedoeling gelegen het percentage op 30 te stellen. Bij nader inzien werd 20% beter geacht. Ondanks deze verlaging met 1/3 gedeelte, acht men het in partijkringen niet aannemelijk dat deze taak vóór de gestelde tijd volbracht kan worden.

Bijzondere redenen, verband houdende met het dagblad, noopten de partij aan de ledenwerving in de laatste twee jaar minder aandacht te schenken dan deze in feite vereiste. De nu inzulide actie wordt aangevangen op een moment, dat het ledental tot een ongekend dieptepunt is gedaald en de vermindering van de nominale en de financiële kracht zal zich inwendig reeds duidelijk manifesteren.

b. De resolutie zegt slechts "dat "De Waarheid" abonné's heeft verloren". Uit onderstaande opgave blijkt dat de huidige oplage nog slechts ruim een kwart gedeelte bedraagt van die van 1945.

1 Juli. 1945	1 Oct. 1946	1 Oct. 1947	1 Oct. 1948	1 Nov. 1949
pln. 400.000	201.492	165.959	139.128	115.673

De recente Stalin-verjaardagsactie, welke vanwege de daarbij bedreven persoonsverheerlijking niet de algemene instemming wegdroeg, bezorgde "De Waarheid" alleen te Amsterdam in één maand een verlies van 300 à 400 abonné's.

Het behoeft geen betoog, dat de exploitatie van het dagblad dientengevolge met ernstige moeilijkheden te kampen heeft. De opheffing van enige lokale redactie-bureaux was het eerste symptoom van de tanende kracht van het voornaamste communistische publiciteitsorgaan.

Het werven en terugwinnen van abonné's werd voor elk lid verplichtend gesteld. De colportage met "De Waarheid" werd en wordt nog intens aangemoedigd en nam allengs het karakter aan van een noodgedwongen georganiseerde actie ter versterking van de financiële positie van het dagblad, dan van een ter verbreiding van de communistische ideologie. Waarheidszomerfeesten, filmvoorstellingen, de instelling van "Waarheid-werfbrigades" en de colportage-groepen, genaamd "Lou Jansen-brigades" vermochten niet de daling tegen te houden.

Het "Jan Postma-Pers- en Propagandafonds" (P.P.P.-fonds), de versterking van de financiële middelen beogende - reeds in 1946 opgericht en tijdelijk - gedurende de propaganda voor de Waarheidsobligatieleningen ter financiering van de aankoop van een eigen gebouw en drukkerijapparatuur doodgezwegen - werd nieuw leven ingeblazen.

Op vergelijkende wijze worden in "De Waarheid" de aantallen nieuw gewonnen abonné's genoemd. Daarbij wordt de werkelijke winst niet vermeld, aangezien de cijfers van de inmiddels binnengekomen bedankjes niet openbaar worden gemaakt. In de interne partij circulaires wordt het verlies soms wel genoemd, om het grote belang van intensieve werving te onderstrepen.

Verschillende taken werden opgelegd. Schier het onmogelijke werd vereist. De jongste actie werd gericht op het winnen van 6.000 abonné's vóór 1 Maart 1950, teneinde het mogelijk te maken, dat "De Waarheid" dagelijks met 6 pagina's zou uitkomen. Teneinde te

bersiken, dat per 7 November 1949 "De Waarheid" reeds eens per week met 6 pagina's kon verschijnen, werd als onderdeel van de gehele taak gesteld vóór die datum 1.500 abonné's te winnen en daarbij, via het P.P.P.-fonds, een som van f. 8.000.-- bijeen te brengen.

Volgens de publicaties slaagde deze actie. Onmiddellijk werd als volgende eis gesteld vóór 7 December 1949 een bedrag van f. 6.000.-- in te zamelen.

In September 1949 stelde men de taak de verkoop van oolportage-exemplaren tegen het einde van 1949 tot 5.000 stuks per week op te voeren. Thans wordt de verdubbeling van dit aantal vereist nog vóór het bijeenkomen van het Partijcongres in Februari 1950.

Bij de bepaling van de jongste taak, t.w. 2.000 nieuwe abonné's vóór het a.s. Februari-congres, wordt niet over de taak van 6.000 gesproken. Mogelijk maakt zij daarvan een gedeelte uit. In het midden wordt gelaten of met het aantal van 6.000 wordt bedoeld een netto-winst aan abonné's.

Evenmin als bij de ledenwerving koestert men in C.P.N.-kringen de illusie, dat dit aantal vóór de gestelde datum in werkelijkheid bereikt zal kunnen worden. Een veeg teken leek ook, dat publicaties van de behaalde resultaten sinds half October 1949 niet meer verschenen.

c. Het zou te veel gevergd zijn als van de inleider P. de Groot verwacht was, dat hij ter conferentie de algemene teruggang van partij en orgaan openlijk had toegeschreven aan het feit, dat de Nederlanders langzamerhand de ware aard van het communisme en zijn huidige verwerkelijking hebben leren onderkennen en het de rug toekeren. Integendeel, hij constateerde zonder meer dat "de activiteit van onze partij onvoldoende is. Zij blijft "achter bij de massa, zowel in activiteit als in strijd- "vaardigheid"

en verder

"Het ledenverlies kunnen wij niet wijten aan gedaalde invloed, "maar de oorzaak moeten wij zoeken in de slechte organisatie van "de Partij. Deze verontrustende toestand moeten wij opheffen. "Wij stellen voor, om tot aan het congres het ledental met "20% te verhogen."

In de beschrijvingsbrief, voorafgaande aan de partijconferentie en, zoals vermeld, ter vertrouwelijke kennisneming aan de districten gezonden, wordt gezegd:

"Het grote verlies (aan leden) na Juli 1948 is geen werkelijk "verlies. Er is een kwalitatief betere en sterkere partij over- "gebleven, welker invloed groter is dan vóór 1948. "Uit de acties, gehouden in diverse bedrijven, is het partij- "bestuur gebleken, dat de communistische gedachte onder de "gehele werkende bevolking veld heeft gewonnen. Noties, die in "de bedrijven werden aangenomen, waren ondertekend door leden "van de Y.A.B. en het C.N.V.. Van verschillende arbeiders werd "bovendien nog gedaan gekregen, dat zij hun bondsnummer er bij "vermeldden".

Het uit het voorgaande sprekende optimisme moet als overdreven

worden betiteld. In een in December j.l. gehouden bijeenkomst van de voornaamste vertegenwoordigers van de C.P.N. in de Amsterdamse gemeentebedrijven, is komen vast te staan, dat de daar werkzame arbeiders thans in geen geval in beweging te krijgen zijn. Een uitzondering werd slechts gemaakt voor de chauffeurs van de gemeentereiniging, die wellicht beïnvloed zouden kunnen worden, wederom tot een staking van korte duur over te gaan. Dit is slechts één geval. De schier volkomen arbeidsvrede in Nederland is het voor hier waarneembare bewijs, dat het met de onder de arbeiders levende sympathie voor de communistische gedachte nog maar matig gesteld is.

Een andere mogelijkheid is wellicht gelegen in het feit, dat de partijleiding duidt op de adhaesiebetuigingen t.a.v. de vredesactie, welke van vele andersdenkenden heetten afkomstig te zijn en dit in enige gevallen inderdaad waren.

Natuurlijk behoeft aan het betuigen van adhaesie aan de vredesgedachte niet inhaerent te zijn een sympathie voor het communisme. De partij evenwel beschouwt alle ijveren voor vrede als een monopolie voor haarzelf en de met haar verbonden instanties, zoals neven- en mantelorganisaties en de vredescomité's en ziet op grond daarvan alle adhaesie-betuigers als evenveel versterkingen van haar gelederen.

Het partijbestuur dient derhalve naast de krachtige pogingen om intern de door de partij verloren achterstand min of meer in te halen - omtrent het volledig terugwinnen van hetgeen verloren ging koestert zij blijkbaar zelf ook geen illusies - tevens de invloed van de partij op de Nederlandse arbeiders te handhaven en zo mogelijk uit te breiden.

Het is begrijpelijk, dat de hierboven geschetste deplorabele situatie voor de enigszins ontwikkelde communist niet verborgen blijft.

/al Moge de toestand van de C.P.N. momenteel/niet rooskleurig zijn, een nog groter gevaar bedreigt de partij, indien defaitisme en wankelmoedigheid in geloof aan eigen kracht zich in haar rijen zou gaan openbaren. De gedachte aan een mogelijk teruggang van een volkspartij tot een betrekkelijk onbelangrijke groep brengt die leden tot nadenken en zij vragen zich af of de partij, gezien het karakter van het Nederlandse volk en de huidige beleving van het communisme met haar binnen- en buitenlandse politiek wel op de goede weg is.

Voor zover zij zich hierover openlijk durven uitspreken, worden zij als reformisten teruggewezen. Blijkt bovendien dat zich hierbij nog nationale motieven of een kritische instelling ten opzichte van de kracht en het beleid van Sovjet-Rusland openbaren, dan aanzelt de partijleiding niet dezulken aanstond als "Titoïsten" of "Tretzkisten" te doodverven.

Teneinde deze twijfel de kop in te drukken en om als stimulans voor de leden te dienen, noemden alle C.F.N.-sprekers in de verkiezingsvergaderingen van 1949 de termijn van 10 jaar, binnen welke het communisme, ook in Nederland, aan de macht zou zijn. De laatste tijd werd deze termijn gesteld op 2 tot 5 jaar, terwijl enkelen zeiden de machtsovername beslist binnen 2 jaar te verwachten.

In meergenoemde beschrijvingsbrief heet het:

"Te velen zijn nog te weinig doordrongen van de beslissende ommekeer, die eerder zal komen dan wij wel beseffen. Er is geen tijd meer om de massa geleidelijk en op lange afstand op te voeden. Verlies van leden of niet, het is hoog tijd om alle burgerlijke halfzachtheid te verlaten."

Ook ter conferentie bleef P. de Groot niet achter aan te sporen tot het handhaven en zonedig kweken van zelfvertrouwen "in de macht van de vredeskrachten, de Sowjet-Unie, het Volksdemocratische China en de volksdemocratische landen en de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen."

De vertrouwelijke beschrijvingsbrief voornoemd vervolgt dan: "De halfzachte houding van die leden van de partij, die nog bereid zijn toe te geven aan de burgerlijke moraliteit vormt de zwakte in de C.F.N. en is als zodanig een gevaar, dat spoedig bezworen dient te worden".

en tenslotte:

"Men dient waakzaam te zijn, dat de politieke aandacht niet verslapt. Waken ook, dat geen vals nationalisme de partij binnensluipt of zich versterkt."

Het is bekend, dat vele leden de partij slechts als een verkiezingsmechanisme beschouwen. Dit zouden vooral de naoorlogse, uit de voormalige S.D.A.P. overgekomen partijgenoten zijn. Deze vorm van reformisme "zal met wortel en tak worden uitgeroeid".

Als criterium bij de beoordeling van partijgenoten zou P. de Groot - naar werd medegedeeld - vooral beschouwd willen zien het al of niet volkomen - maar dan ook zonder enige reserve - aanvaarden van de Sowjet-Unie, als boven alle critiek verheven, leidende communistische macht.

Het aannemen van enige reserve daarbij - hoe klein ook - zal voortaan beschouwd worden als een on-communistische daad, die uitstoting uit de partij tot gevolg zal hebben.

Gevoeglijk kan worden aangenomen, dat de reeds lang in uitzicht gestelde zuivering haar officieel beslag zal krijgen tijdens het Februaricongres.

Op de conferentie zei P. de Groot:

"In onze partij mag het niet voorkomen, dat gehandeld wordt tegen onze beginselen.

"De partij-organisatie is de motor van de arbeiders-beweging.

"Wij hebben een prachtige motor tot onze beschikking, maar hij

"loopt op een gedeelte van zijn kracht, hij moet dus schoongemaakt en nagekeken worden."

De afgelopen tijd heeft geleerd, dat de C.P.N. inderdaad wankelmoedigen en defaitisten, Titoïsten of nationalisten onder haar partijgenoten telde.

Vele "wankelmoedigen" hebben uit eigen beweging de partij verlaten of werden geroyeerd. Over het algemeen was dat voor de buitenstaander slechts merkbaar in de veelvuldige wisselingen van de bezetting van de communistische gemeenteraadszetels.

Voor zover er geen sprake was van wankelmoedigheid, kon deze partijgenoten inbreuk op de partijdiscipline ten laste gelegd worden.

Van het innemen van een eng-nationalistisch standpunt door leden van de C.P.N. is slechts sporadisch gebleken. Kennelijk is hier bedoeld op de situatie in Friesland, waar in de communistische rijen een zekere eigengereidheid bestaat. Over het algemeen maken de Friese communisten geen bezwaar tegen de leiding van Sowjet-Rusland, maar wel tegen die uit Amsterdam. Het is hier tot een openlijk conflict gekomen, waarbij de reeds lang bestaande vete tussen Paul de Groot en de Friese voorman Gerrit Roorda tevens een voornamelijk rol zal hebben gespeeld.

Een feit is het dat een afscheiding heeft plaats gevonden, dat reeds aanstonds in sommige gemeenten bij gelegenheid van de gemeenteraadsverkiezingen met een eigen kandidatenlijst uitgekomen werd en dat de uit "Holland" gezonden en kortelings reeds weer vervangen districtsleider geen kans zag de ontspoorde Friese partijgenoten tot meer gehoorzaamheid aan de centrale leiding der C.P.N. terug te brengen.

Verwacht mag worden dat het tot een openlijke veroordeling der rebellerende Friezen zal komen, nu door de formatie ener zelfstandige partij het hoofdbestuur de hoop op toenadering heeft moeten laten varen.

Voorts kan gewezen worden op enkele symptomen, welke doen vermoeden, dat enige meer belangrijke partijgenoten onder het juk van de zuivering zullen moeten doorgaan. Aan een bekend intellectueel partijlid (L. de Heer uit 's-Gravenhage), zitting hebbende in het plaatselijk vredescomité werd in "De Waarheid" ten laste gelegd, dat hij ten aanzien van de vredesactie critiek had geëxposeerd op de plaats welke daarin door de C.P.N. aan de Sowjet-Unie werd toegekend.

De redactie van het onafhankelijk orgaan "De Vrije Katheder" werd in "De Waarheid" alsmede in het discussieorgaan "Politiek en Cultuur" veroordeeld als geen aandacht voor de strijd voor de Vrede te hebben.

De communistische schrijvers Theun de Vries en Fico Rost werden becritiseerd wegens het in hun boeken en critieken te weinig begrip tonen van de strijd der communisten in het verleden, respectievelijk discriminerende uitingen over Poolse geïnterneerden in de voormalige Duitse concentratiekampen.

Het feit dat de hoofdredactie van "De Waarheid" haar eigen literaire criticus Theun de Vries ten aanzien van een boekbeoordeling in het openbaar desavoueerde, wijst er op, dat de partijleiding in haar zelfcritiek radicaler optreedt dan voorheen.

d. Teneinde in de toekomst zo goed mogelijk verzekerd te zijn, dat in de besturen uitsluitend betrouwbaar, toegewijd en strijdbaar kader wordt opgenomen, dienen in alle afdelingen opnieuw bestuursverkiezingen plaats te vinden. Daar waar afdelingen te groot zijn, dienen ze gesplitst te worden. Voorts worden de afdelingen weer onderverdeeld in kleinere eenheden.

Maar dezerzijds is bekend geworden, is een lid van het Partijbestuur enige tijd geleden bij de Franse zusterpartij op bezoek geweest, teneinde een studie te maken van de partij-organisatie en waarbij bepaalde afdelingen in Parijs en omgeving hem tot voorbeeld dienden.

Besloten werd het Franse systeem na te volgen, nl. door de afdelingen te splitsen in colonnes en deze weer in straatkernen. "De reorganisatie in dier voege", aldus de resolutie, "dat kleinere eenheden gevormd worden van een zodanige omvang, dat zij in de huiskamers kunnen vergaderen".

Bij deze opzet wordt een drieledig doel nagestreefd:

- 1e Vermijding van zaalhuur en zaalafdrijving;
- 2e Gemakkelijk uit te oefenen controle op elke partijgenoot; maatregel tegen spionage;
- 3e Sneller en soepeler opereren in de strijd.

In communistische kringen is men sceptisch gestemd ten aanzien van deze reorganisatie. Het wordt onmogelijk geacht het daarvoor benodigde kader - waaraan reeds een chronisch gebrek is - volledig en afdoende te instrueren en op een zodanig peil te brengen, dat het zelfstandig beslissingen kan nemen, met gelijktijdig respecteren van de centrale partijkoers.

e. Voor zover de partij in vergelijking met de vooroorlogse sterkte kan bogen op een groot ledenaantal, heeft zij niettemin voortdurend te kampen met een gebrek aan intellectuele krachten. Het ontbreken aan voldoende kader is voor de C.P.N. een onoverkomenlijke hinderpaal gebleken.

Alhoewel aan iedere partijgenoot de verplichting is opgelegd ten minste een basisscholingscursus te volgen, kwam daarvan in de praktijk door gemis aan belangstelling en bekwame instructeurs weinig of niets terecht. Behalve dat door het brengen van inzicht in de communistische partijbeginselen de strijdbaarheid zou worden verhoogd hoopte men ook dat daaruit tevens die partijgenoten naar voren zouden komen, die met succes naar een kaderscholing verwezen konden worden.

Aan de basisscholing werd nog iets gedaan, doch kaderscholing vond niet of nauwelijks plaats. De Centrale Partijschool te IJeren, bestemd voor scholing van het top-kader, werd door vordering van het gebouw, het "Louis de Visserhuis", in 1949 opgeheven en sindsdien niet meer opengesteld.

Thans is vastgesteld dat de scholing te theoretisch van opzet is geweest en voor het partijwerk vrijwel van geen waarde is gebleken. /in de praktijk

De gehele scholing zal nu onder directe controle van het partijbestuur worden gesteld en thans verdeeld worden in:

- 1e Basisscholing, voor de gewone leden;
- 2e Opleidingscursus voor:
 - a. basiskader (afdelingsbestuurders);
 - b. middelkader (districtsbestuurders en daarmede gelijk te stellen bestuurders);
 - c. leidend kader (partijbestuurders, politieke redacteuren van de publiciteitsorganen);
- 3e Centrale partijschool (leden van partij en districtsbesturen, daartoe speciaal door het partijbestuur aangewezen).

De scholing onder 2 genoemd wordt verplichtend gesteld voor iedere partijgenoot, die daarvoor aangewezen wordt.

Noge dan in de resolutie uitsluitend doorklinken, dat deze reorganisatie in hoofdzaak tot doel heeft, de ontwikkeling der leden en opleiding van kader te bevorderen, dezertijs kan hieraan nog het volgende worden toegevoegd.

De stelling dat het niet zozeer op de theoretische scholing aankomt, dan wel op de praktijk, werd in de laatste tijd door enige vooraanstaande C.P.N.-ers geponeerd.

In de geheime beschrijvingsbrief wordt gezegd, dat de scholing oppervlakkig moet blijven. Slechts de voornaamste theoretische vraagstukken zullen worden behandeld. Bovendien mogen op de scholingen geen directe politieke vraagstukken meer behandeld worden. De situatie kan elke dag veranderen en het tempo is voor geen enkele werker bij te houden, zelfs niet voor de partijleiding. Ook zij loopt veelal achter de feiten aan.

Welke motieven tot deze krasse uitspraken hebben geleid is niet met zekerheid bekend. Een feit is, dat het, na 4 jaar onophoudelijk aandringen op intensieve scholing, het de partij niet gelukt is, deze in een onderhoudende en aantrekkelijke vorm te geven en dat het tekort aan kader niet is weggewerkt.

Gebrek aan durf om dit te bekennen, kan reden zijn, dat men de leden het motief voorhoudt, dat verandering in het scholingsstelsel nodig is, omdat de partij verwacht binnen zeer afzienbare tijd aan de macht te zullen komen. Zij kan zodoende een ander systeem invoeren, zonder aan gezag in te boeten, een systeem dat nog zal moeten aantonen, dat het betere resultaten zal afwerpen.

De bezoekers van de basisscholing krijgen als leerstof het "Leerboek van de arbeidersbeweging" te bestuderen en overigens geselecteerd materiaal door het Partijbestuur samengesteld, met betrekking tot de inrichting van de partijorganisatie en de praktische werkzaamheden van de afdelingsbestuurder.

Ad 4 Partijtactiek.

g. Het behoeft geen verwondering te wekken, dat wanneer de organisatie van de partij op alle gebieden te wensen overlaet, zulks zijn terugslag vindt in de door de leden betoonde activiteit in het openbare leven.

Partijgenoten en kaderleden wordt passiviteit verweten; zij wisten niet of niet snel genoeg te ageren op gebeurtenissen, waaruit voor de partij een winstpunt gehaald had kunnen worden, indien zij hun taak als communist metterdaad en serieus hadden opgevat.

De resolutie zegt:

"Als gevolg van deze wantoestand (nl. de gebrekkige organisatie) zijn de verbindingen die de partij door middel van haar leden met de massa heeft, verzwakt, is er geen politiek leven in de partij-afdelingen en is de partij niet bij machte om haar eigen leden in voldoende mate voor acties te mobiliseren."

Zoals reeds werd gereleveerd, is er inderdaad van een ontstellende laksheid der leden sprake. Het zijn steeds dezelfde "werkers" die voor colportage, ledenwerving en het daaraan verbonden huisbezoek er op uit trekken, terwijl de overigen thuisblijven.

Paul de Groot zeide in zijn inleiding, dat de afdelingsbestuurders de organisatoren en niet de uitvoerders van het werk moeten zijn. In communistische kringen wordt deze uitspraak als een ernstig tekort aan inzicht gezien. Het kader dient ten alle tijde het voorbeeld te geven, in welke actie dan ook. Tot nu toe werd grote ophef gemaakt van het feit als bijv. het gehele districtsbestuur aan een colportagetocht meedeed en een dergelijk inspirerend voorgaan werd aan andere functionarissen als navolgenswaardig voorbeeld voorghouden.

Paul de Groot stelde dan ook tot eis, dat het kader opgevoerd dient te worden tot critiek en zelfcritiek. Het principe: "onze functionarissen moeten resultaten behalen", dient tot ijzeren wet in de partij verheven te worden. Zich daarnaar gedragen is doorslaggevend voor hun beoordeling. De resolutie zegt: "Zij die in de tegenwoordige tijd passief zijn en geen resultaten bij hun werk behalen zijn in het politieke kader niet meer op hun plaats".

Dit houdt dus in, dat zij, die in hun taak te kortschieten, verwijderd zullen worden.

De Groot dient echter te weten, dat deze uitspraak, gezien zijn oordeel over de mentaliteit van de nog maar weinig in communistische zin gedisciplineerde leden een fictie is en doorvoering

van deze maatregel tot een débacle zal leiden.

De enige aannemelijke verklaring lijkt voorlopig nog, dat andere machten - in dit geval buitenlandse - een gelijkkluidende, eis tot het bereiken van resultaten aan de Groot hebben gesteld en dat hij, tegen beter weten in, genoodzaakt is, de thans voorgeschreven richtlijnen aan de partij te geven. Zijn jongste reis naar Sowjet-Rusland zal hieraan niet vreemd zijn geweest.

b. Ook de wijze waarop P. de Groot de communistische machtsversterking onder de Nederlandse bevolking tracht te verwezenlijken, doet ongemotiveerd optimistisch aan.

In de resolutie wordt, in tegenspraak met hetgeen dienaangaande in de loop van de laatste jaren door alle partijfunctionarissen werd beweerd, vastgesteld, dat het zwaartepunt van het werk en de organisatie der partij nog altijd ligt op de algemene propaganda en niet op het werk in de bedrijven. Dat het bedrijfswerk, niettegenstaande deze uitspraak, toch wel van het allergrootste belang wordt geacht, moge reeds in ander verband gebleken zijn. De conferentie hield zich dan ook met dit voor de partij zo uiterst belangrijk onderwerp bezig en kondigde aan, dat meer nog dan voorheen er naar gestreefd dient te worden dat:

- "a) er in alle grote en middelgrote industriële ondernemingen
" actieve bedrijfsafdelingen der partij zijn;
- "b) alle partijgenoten, die in zulke bedrijven werken, in de
" bedrijfsafdelingen zijn georganiseerd;
- "c) daar waar nog geen bedrijfsafdelingen bestaan, deze worden
" ongericht, door het aanwerven van nieuwe leden;
- "d) de bedrijfsafdelingen een zelfstandig en actief politiek
" leven leiden, bestuurd door een gekozen bestuur en met
" zelfstandige inning der contributie;
- "e) de bedrijfsafdeling de grootst mogelijke hulp ontvangt van
" de partijafdeling in de gemeente of wijk, waar het bedrijf
" gevestigd is. Brigades van partijgenoten uit zulke afdelingen
" die zelf niet in het bedrijf werken, moeten de bedrijfsaf-
" deling helpen bij de verkoop van literatuur, uitgave en
" verspreiding van de bedrijfskrant, onderlinge verbinding
" en bescherming van de leden der bedrijfsafdeling;
- "f) de bedrijfskrant een orgaan is van de bedrijfsafdeling,
" door haar zelf uitgegeven en ingesteld, met hulp van de
" plaatselijke afdeling;
- "g) de leden der bedrijfsafdelingen allen actief in de massa-
" organisaties, vakorganisaties en andere, werken;
- "h) de bedrijfsafdeling en de leden daarvan, ieder afzonderlijk,
" beschermd worden tegen de spionage der directies en der
" imperialistische geheime diensten, die in de bedrijven werk-
"zaam zijn."

Dezerzijds is geconstateerd, dat het bedrijfswerk tot op heden allerminst aan de verwachtingen heeft voldaan. De vorming van zelfstandige bedrijfsafdelingen stuit niet alleen af op het geringe aantal leden in het bedrijf, doch ook op organisatorische moeilijkheden. Het onttrekken van leden en bestuurders aan de stadsafdelingen, wekt repercussies op bij degenen, die het bedrijfswerk niet

als zijnde uiterst belangrijk onderkennen.

Gezegd kan worden, dat te Amsterdam de ontwikkeling van zelfstandige bedrijfsafdelingen het verst is doorgevoerd. Hieraan is het relatief grotere ledenaantal in vergelijking met andere gemeenten niet vreemd. Behalve dat het gemeente- en rijkspersoneel, werkzaam in de onderscheidene takken van dienst afzonderlijk is georganiseerd (de vroegere afdeling "Overheid"), zijn er ook bedrijfsafdelingen gevormd onder de arbeiders van de aldaar gevestigde grote industrieën en scheepswerven.

Voor de overige industrie- en havenplaatsen kunnen de bedrijfsafdelingen, voor zover zij aldaar tot stand werden gebracht, uitsluitend met betrekking tot de nominale kracht, als onbetekenend worden gekenschetst.

Het behoeft echter niet zozeer op de getalsterkte aan te komen. Immers, het onmiddellijk doel is verbreding van de communistische gedachte onder de medearbeiders, door het uitbuiten van bestaande of vermeende grieven, met betrekking tot sociale- of economische onderwerpen, arbeidsvoorwaarden of inrichting van het bedrijf. De bedrijfsafdeling tracht daardoor onrust te verwekken, de arbeidsvrede te verstoren en de organisaties tot activiteit te prikkelen, waarbij zo mogelijk de bestuurders van de Uniebonden tegenover haar leden worden gediscrimineerd, uiteraard met behulp van de Eenheids Vak Centrale.

Door de verspreiding van bedrijfskranten behoeft deze activiteit niet beperkt te worden tot die ondernemingen waar een bedrijfsafdeling is gevormd. Het aantal kranten, onder een voor ieder bedrijf toepasselijke titel, en - zo mogelijk - met publicaties van onderwerpen, speciaal op het werk betrekking hebbende, is naar dezerzijds is geconstateerd belangrijk groter dan alle bedrijfsafdelingen tezamen.

c. Elke actie welke van de C.F.K. uitgaat, onverschillig of deze nu gericht is op het uitbreiden van haar macht, dan wel op het verwekken van onrust, met het doel de weerstandkracht van de Nederlandse staat te ondermijnen, zal meer dan ooit/geschieden door middel van of gekoppeld aan de Vredesactie. /dienen te

Het moge bekend worden verondersteld, dat de actie voor de Vrede aanvankelijk door velen niet werd doorzien als een communistische manoeuvre. De adhaesiebetuigingen waren ook afkomstig van personen, die zeker niet als communisten of als communistisch georiënteerden bekend staan.

Het organiseren van plaatselijke comité's echter, stuitte al spoedig af op een zekere weerstand. Het daarin plaatsnemen van teveel intellectuelen bleek remmend te werken op de communistische arbeiders. Het zitting nemen van teveel communisten in de comité's

was weer niet bevorderlijk voor het aantrekken van niet-communisten.

Het stichten van zg. "Bedrijfs-vredes-comité's" was om die redenen eveneens zo goed als onmogelijk. Van de vorming van een zo vurig begeerde massabeweging kwam weinig terecht. Verhelderende publicaties in de pers, doorkruisten bovendien de bedoelingen van de C.P.N..

Niettemin werd ter conferentie de eis gesteld de vredesbeweging onverminderd en nog meer dan voorheen te steunen "zodat zij een "ware volksbeweging wordt".

Onomwonden zegt P. de Groot in zijn inleiding:

"De strijd voor de vrede kan alleen gewonnen worden door de "verzameling van de overweldigende meerderheid der voorstanders "van de vrede in ons land. Het fundament vormt hierbij de arbeidersklasse. De eenheid van de arbeidersklasse is de voor- "naamste voorwaarde voor de inzameling en de overwinning van "de vredeskrachten.

"Die eenheid wordt tot stand gebracht in de strijd voor de "10 procent loonsverhoging. Wij moeten in de bedrijven het "initiatief nemen tot de vorming van eenheids-comité's uit "alle arbeiders van de Unie-bonden en de E.V.C., evenals de "ongeorganiseerden om voor deze eis te strijden.

"De strijd voor het brood moet verbonden worden met de strijd "voor de vrede, zij moet door onze partij georganiseerd en op "een hoger peil gebracht worden.

"Haar ons inzicht moet er naar gestreefd worden dat in de "Vredes-beweging de vredelievende aanhangers van de P. v.d. A. "en het N.V.V. met ons verenigd worden, individueel en zo moge- "lijk door aansluiting van gehele afdelingen.

"Allen, die iets tegen de oorlog willen doen, christelijken en "katholieken behoren in de vredesbeweging thuis. Noch politieke "richting, noch het geloof kunnen een beletsel zijn voor de een- "heid tegen de ons allen bedreigende ramp, evenmin als dat "tijdens de bezetting het geval was.

"Van harte ondersteunen wij het initiatief van de Vredes-beweging, "tot het houden van grootscheepse Vredes-verkiezingen, die wij "zeker met alle kracht zullen moeten ondersteunen.

"Wij zullen meer opklaring over de toestand in en om Indonesië "moeten brengen en de campagne tegen de uitzending van nieuwe "troepen moeten versterken. De campagne voor de a.s. provinciale "en statenverkiezingen zullen wij organiseren op de grondslag "van Eenheid van Actie en samenwerking met allen, die zich "keren tegen Amerikaanse overheersing en vechten willen voor "de vrede."

Aan deze woorden behoeft slechts weinig te worden toegevoegd. Hieruit spreekt de onmacht van de C.P.N. om op een andere wijze dan door het "broodvraagstuk" aan haar intenties te verbinden het isolement te verbreken.

Met de daarbij bereikte aanhang tracht zij tevens een tweede doel te bereiken, nl. de opvoering van de stembus-cijfers bij de verkiezingen voor de Provinciale Staten in 1950.

De in te dienen kandidatenlijsten zullen "Lijsten voor Vrede en Brood" zijn.

Aandacht verdient voorts, de in het begin van 1950 door het Vredescomité te organiseren "Vredesverkiezing". Hiermede zal iedere Nederlander de gelegenheid worden geboden zich uit te spreken over de vraag "Oorlog of Vrede" (Resolutie Vredescongres 1949 te Amsterdam).

Tenslotte moge gewezen worden op de reeds bestaande andere comité's of acties, die of door de C.P.V. werden opgericht of door de communisten als propagandaobject worden gebruikt, zoals Wolvaarts-comité's, Huurcomité's, Radiodistributie-prijsverlagings-comité's, Schoonhovencomité's en acties, zoals de Februari-staking- en Hennie Schafftherdenking.

Al deze bewegingen werden slechts in het leven geroepen of misbruikt, met het doel de volksmassa voor zich in te nemen.

's-Gravenhage, 20 Januari 1950.